

Bu yazı bir internet sitesinde yayınlanmıştır.

ATOMLARIN SEVGİSİ

Sevgi üzerine yoğunlaştığım şu son günlerde kendimce her şeyden değişik çıkarımlar yapmaktayım. Bir kimyacı olarak işimin atomlarla uğraşmak ve ilginç tezler ortaya atmak olduğu düşünülürse başlığın ne kadar olağan olduğu anlaşılabilir.

İnsanların birbirine olan sevgisi, ilgisi, aşkı, ihtiyacı hep en birincil meselelerden olmuştur. Tabi çoğunlukla “beni sevmiyosun” şeklinde biten yakınmalar belki de hakikaten sevginin anlamını ve bilimsel gerçekliğini özümseyememek olarak açıklanabilir. Ne gariptir ki türk filmlerimiz de hep bu yanlış anlamayı temel alır.

Hepimizin az çok bildiği gibi atomlar çekirdek ve yörüngelerden oluşurlar. Yani soğanın zarları gibi katmanları olan bir küre düşünün. Elektronlar da bu yörüngelerde bulunurlar. Atom, özet olarak, çekirdek ve elektronların bulunduğu yörüngelerin toplamına denir.

her birimiz bir insan olarak sevgimizi diğer insanlarla paylaşmaktayız. Herkese belli ölçüde yakınlık hissediyor ve bu şekilde hayatımızı, kendi dünyamızı oluşturuyoruz. Sevmek, sevilme hepimizin ihtiyacı ve bazen bu sevgiler uğruna denizler aşabiliyor, dağlar delebiliyor. Sevdiğini duyabilmek çok büyük haz verebiliyor hepimize. Sevgi için en kuvvetli silah denilebilir aslında.

Gelelim atomların sevgisine;

İnsanların sevgisi atomlardaki çekirdek – elektron ilişkisine benziyor. Çekirdek, yani kalbimiz, herkese değişik yakınlık, değişik bir sevgi bağına sahip. Buna bağlı olarak yörüngeler oluşturuyoruz kendi çevremizde ve sıralıyoruz sevdiğimizimizi birbiri ardına.

Bazıları ilk yörüngeye yerleşiyor, bazıları ikinci üçüncü, hatta son yörüngeye oturuyorlar, daha doğrusu biz oturtuyoruz. Ama son yörünge bir atomda en az kuvvetle tutulan yörünge olduğundan orada kopmalar ya da yapışmalar çok kolay oluyor. Bir açıdan gündelik sevgiler, muhabbetler yörüngesi denilebilir.

İlk yörüngelerde oturtulanlar çok şanslı. Bir atomda en çok sıkı tutulan elektronlar birinci yörüngedekilerdir. Ama bırakmak çok zor olduğu için birinci yörünge elektronunun kaçma isteği en parçalayıcı, en acı verici olaydır aynı zamanda bir atom için. Buna sebep olan dış etki ise çok büyük enerji ile karşılaşacaktır (nükleer reaktörlerde atom enerjisi kullanılmakta olduğunu anımsayın).

Bir atomun yörünge kapasitesi ise sınırlıdır. Çok yörüngeye ve az çekim gücüne sahip atomlarda son yörüngeler çok kararsız olacak ve salınım verme çok rahat olacaktır. Aksine, çekim gücüne nispetle daha az yörüngeye sahip olanlar ise yeni elektron arayışına -kendileri bilmeden de olsa- girecektirler.

İnsanlar aslında atomlar gibi iç yörüngelerini pek göstermezler. Zaten ilişkilerdeki arızalar da buradan kaynaklanır. Dile getirilmeyen sevgi bazıları için anlamsız görülmekte ve sürekli farklı temayüllere girmektedirler. Bazıları ise bir iki ufak meseleden dolayı en derin sevgi yörüngelerini umarsızca parçalayabilmektedirler.

Düzgünce sevmek, sevmek istiyorsak, insanları onların sizi oturttukları yörüngelere çekmeli ve sürekli büyüyen bir sevgi ile daha kuvvetli bir çekim alanı oluşturmalıyız. Kaldı ki atomlarda çekirdek ne kadar büyürse çekim kuvveti o kadar artar.

Ah diyorum şimdi; Perihan ablamız bilseydi şu atom teorisini de o güzelim gözlerini ağlaya ağlaya harap etmeseydi. Gerçi ona ağlamak çok yakışıyor diyorum inanmıyorlar...